

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 95/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Bartošom, Kollárovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64 Ek 70/2017 z 30. novembra 2017 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64 Ek 70/2017 z 11. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2018 doručená sťažnosť spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 64 Ek 70/2017 z 30. novembra 2017 a uznesením okresného súdu sp. zn. 64 Ek 70/2017 z 11. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako žalobkyňa v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/45/2017. Rozhodcovská zmluva medzi sťažovateľkou a žalovanými vznikla z obsahu všeobecných obchodných podmienok sťažovateľky, kde je v článku XV zakotvená rozhodcovská doložka – zmluva, ktorá je dojednaná v prospech rozhodcovského súdu – ad hoc rozhodcu [REDACTED]. Rozhodcovské konanie bolo ukončené vydaním rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/45/2017 z 3. mája 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 15. mája 2017. Sťažovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie na základe daného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol prijatý okresným súdom pod sp. zn. 64 Ek 70/2017. Okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka vydal napadnuté uznesenie sp. zn. 64 Ek 70/2017 z 30. novembra 2017, ktorým zamietol návrh na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka 5. decembra 2017 sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu ďalším napadnutým uznesením sp. zn. 64 Ek 70/2017 z 11. januára 2018, pričom potvrdil uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom z 30. novembra 2017 a sťažnosť zamietol.

3. Sťažovateľka sťažnosť rozdelila do dvoch častí, t. j. „časť 2, ktorá smeruje k nesprávnemu rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64Ek/70/2017 a časť 1, ktorá smeruje k napadnutiu Zákona č. 233/1995 Z. z.“. V súvislosti s dôvodom rozdelenia sťažnosti do dvoch častí sťažovateľka uviedla, že „oba dôvody sťažovateľ uvádza v jednej ústavnej sťažnosti z dôvodu ich vzájomnej súvislosti a logiky jeho sťažnosti, a aby táto nebola Ústavným súdom SR odmietnutá iba z formálneho dôvodu nevyčerpania možnosti iných opravných prostriedkov, sťažovateľ zdôrazňuje, že od 01.04.2017 Zákon č. 233/1995 Z. z. voči rozhodnutiu prvostupňového sudcu Okresného súdu Banská Bystrica neumožňuje použiť už žiadne iné opravné prostriedky.“

4. V časti sťažnosti týkajúcej sa „*napadnutia Zákona č. 233/1995 Z. z.*“ sťažovateľka argumentuje:

«Sťažovateľ tvrdí, že Zákon č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok v znení platnom od 01.04.2017 je v rozpore s čl. 46 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a ods. 2, čl. 143 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čím je porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

Zákon č. 233/1995 Z.z. v § 53 Posudzovanie návrhu na vykonanie exekúcie, § 61h Dôvody odkladu exekúcie, § 61i Všeobecné účinky odkladu exekúcie, § 61j Trvanie odkladu exekúcie, § 61k Zastavenie exekúcie súdom, § 202 ods. 4 Rozhodovanie súdu nie sú v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, lebo účastníkovi exekučného konania nie je umožnený prístup k spravodlivému súdnemu konaniu a takéto znenie Exekučného poriadku zbavuje účastníka exekučného konania práva na súdnu ochranu.

Exekučný poriadok v znení platnom od 01.04.2017 uvádza, že „V exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.“ (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku). Voči rozhodnutiu prvostupňového súdu, t. j. Okresného súdu Banská Bystrica (okrem § 611 ods. 5 - cudzí exekučný titul - otázka je aj v tom, prečo Exekučný poriadok vytvoril dve kategórie občanov EÚ a to slovenského účastníka exekučného konania a zahraničného účastníka exekučného konania. Takáto segregácia práva občana Slovenskej republiky je ústavne neprípustná.) už nie je možné podať odvolanie a podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné...

Týmto stavom je sťažovateľovi znemožnené uplatňovanie jeho ústavných práv na súde. Sťažovateľ nemá možnosť (právo) sa odvolať na druhostupňový súd ani možnosť (právo) podať dovolanie. Sťažovateľovi bol odopretý jeho zákonný sudca a bolo mu odopreté právo na spravodlivé súdne konanie. Preto môže o veci sťažovateľa rozhodnúť iba Ústavný súd SR.»

5. Nadväzne na už uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vyslovil „*judikatórny názor*“ na tieto otázky:

«A) je exekučný súd povinný (bez výhrad) vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe návrhu na vykonanie exekúcie, kde exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok alebo rozhodcovské uznesenie vydané podľa Zákona č. 244/2002 Z.z. v znení platnom od 01.01.2015,

B) má rozhodcovský rozsudok (rozhodcovské uznesenie) vydaný podľa Zákona č. 244/2002 Z.z. v znení platnom od 01.01.2015 rovnakú záväznosť pre exekučný súd, ako rozsudok všeobecného súdu (vrátane zákazu jeho prieskumu),

C) môže exekučný súd vykonávať meritórny prieskum rozhodcovského rozhodnutia vydaného podľa Zákona č. 244/2002 Z.z. - exekučného titulu v štádiu rozhodovania o návrhu na vykonanie exekúcie (pri vydávaní poverenia na vykonania exekúcie) a tiež v štádiu konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie (o námietkach povinného),

D) môže exekučný súd posudzovať, či bola medzi stranami - oprávneným a povinným uzatvorená rozhodcovská zmluva v štádiu rozhodovania o návrhu na vykonanie exekúcie (pri vydávaní poverenia na vykonania exekúcie) a tiež v štádiu konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie (o námietkach povinného),

E) môže exekučný súd vykonávať procesný prieskum priebehu rozhodcovského konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozhodnutia - exekučného titulu v štádiu rozhodovania o návrhu na vykonanie exekúcie (pri vydávaní poverenia na vykonania exekúcie) a tiež v štádiu konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie (o námietkach povinného),

F) o aký čas môže exekučný súd nad základný rámeč 15 dní preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie tento časový úsek pri exekučnom titule, ktorým je rozhodcovské rozhodnutie, predĺžiť o čas potrebný na rozhodnutie (kedy sa už bude jednať o súdnu šikanu),

G) má exekučný súd právo pri svojom rozhodovaní o návrhu na vykonanie exekúcie (pri vydávaní poverenia na vykonania exekúcie), alebo pri konaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie (o námietkach povinného) pri svojom rozhodnutí brať do úvahy napadnutie rozhodcovského konania povinným na kauzálné príslušnom súde napríklad žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku (okrem prípadu existencie právoplatného odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozhodnutia, alebo jeho právoplatného zrušenia).

H) je exekučný súd viazaný rozhodcovským rozsudkom (rozhodcovským uznesením) v celom rozsahu a je povinný vydať poverenie na vykonanie exekúcie bez výhrad, akoby sa jednalo o rozsudok všeobecného súdu,

I) pokiaľ účastník rozhodcovského konania nepodá námietku právomoci rozhodcovského súdu podľa § 21 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z.z. vznikne rozhodcovská zmluva podľa § 4 ods. 7 Zákona č. 244/2002 Z.z. jeho nekonaním,

J) platí bez výhrady aj na rozhodcovské konanie vedené podľa Zákona č. 244/2002 Z.z. v znení platnom od 01.01.2015 prejudiciálny názor vyjadrený Rozsudkom NS SR sp. zn. 3 Cdo 233/2008 „Nečinnosť alebo mlčanie je prejavom vôle iba vtedy, ak dochádza k vedomému opomenutiu aktívneho chovania, ku ktorému je príslušný subjekt povinný na základe právnej normy.“ - v tomto prípade Zákon č. 244/2002 Z.z.»

6. V časti sťažnosti týkajúcej sa napadnutých uznesení okresného súdu sťažovateľka uviedla, že „Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 64Ek/70/2017 nezákonne, nesprávne, právne nepreskúmateľne s použitím neplatných právnych noriem a prekonaných judikatórnych rozhodnutí zamietol sťažovateľovi jeho návrh na povolenie exekúcie. Porušenie zákona a porušenie princípu právnej istoty (čl. 2 Civilného sporového poriadku) bolo v rozhodovaní Okresného súdu Banská Bystrica v takom rozsahu porušené, že nie je možné hovoriť o právnom názore sudcu, ale o odbornom zlyhaní sudcu. Vzhľadom na to, že nie je možné voči rozhodnutiu prvostupňového súdu v exekúcii od 01.04.2017 už podať žiaden opravný prostriedok, je potrebné, aby o veci rozhodol Ústavný súd SR.“

7. Poukazujúc na legislatívu platnú od 1. januára 2015 sťažovateľka zhodnotila, že «v Zákone č. 244/2002 Z.z. v znení platnom od 01.01.2015 bol uvedený § 45 zrušený. Právo exekučného súdu preskúmať rozhodcovské rozhodnutie bolo zrušené. Exekučný súd je povinný plne rešpektovať rozhodcovský rozsudok, nemá právo robiť jeho meritórny prieskum, nesmie ani posudzovať existenciu rozhodcovskej zmluvy a je rozhodcovským rozsudkom plne viazaný. Tak ako to uvádza § 44 ods. 2 Zákona 244/2002 Z. z. v znení platnom od 01.01.2015 „Tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných

predpisov - Zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok. Akýkoľvek prieskum rozhodcovského konania od 01.01.2015 môže vykonávať iba kauzálny určený súd (§ 28 Civilného sporového poriadku) na základe návrhu - žaloby a iba v rozsahu uvedenom Zákonom č. 244/2002 Z. z. Určite ale nie exekučný súd.“».

8. Sťažovateľka v tejto súvislosti taktiež skonštatovala, že „*rozhodovacia prax exekučného súdu Okresného súdu Banská Bystrica je rozporuplná a nesprávna. Exekučný súd doslovne odignoroval zásadné prejudiciálne právne názory už vyslovené Ústavným súdom SR, Najvyšším súdom SR, Krajskými súdmi SR a mnohými okresnými súdmi SR. Okresný súd Banská Bystrica pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na vykonanie exekúcie vytvoril absurdné hypotézy, kde si pospájal historické (neplatné) judikátorne názory s vlastným subjektívnym pocitom nadradenosti nad znenie Zákona č. 244/2002 Z. z. a Zákona č. 233/1995 Z. z.“.*

9. Podľa názoru sťažovateľky „*exekučný súd zrušením § 45 v Zákone č. 244/2002 Z. z. v znení platnom od 01.01.2015 nemá akúkoľvek právomoc meritórne a procesné preskúmať (vrátane zisťovania existencie rozhodcovskej zmluvy) rozhodcovský rozsudok (rozhodcovské uznesenie) a je takýmto rozhodnutím v plnej miere viazaný s povinnosťou vždy vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok uvádza v ustanovení § 200, že exekučné konanie sa riadi Zákonom č. 160/2015 Z.z. CSP, kde v ustanovení § 2 sa uvádza, že podľa tohto zákona sa nepostupuje, ak iný zákon neustanovuje inak. Tento iný zákon je Zákon č. 244/2002 Z.z., ktorého kogentné znenie má preto prednosť pred Exekučným poriadkom a CSP...“.*

10. Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„*1. Základné právo sťažovateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64Ek/70/2017 z 30.11.2017 porušené bolo.*

2. Základné právo sťažovateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64Ek/70/2017z 11.01.2018 porušené bolo.

3. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64Ek/70/2017 z 30.11.2017 a Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 64Ek/70/2017 z 11.01.2018 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Banská Bystrica vracia na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy právneho zastúpenia vo výške 390,50 EUR, ktoré je porušovateľ základného práva alebo slobody povinný zaplatiť na účet JUDr. Petra Bartoša, advokáta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

14. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

15. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

16. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

17. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Zároveň zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

18. S poukazom na už citované ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľka doručila prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu sťažnosť, v ktorej uviedla, proti

ktorým rozhodnutiam sťažnosť smeruje, rovnako doručila aj niekoľko rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu, napadnuté rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k zásahu do sťažovateľkou označených práv, však ústavnému súdu nedoručila.

19. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

21. Nad rámec uvedeného v súvislosti s časťou sťažnosti namietajúcej „rozpor zákona č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 1. apríla 2017 s Ústavou Slovenskej republiky“ ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v rámci ústavou taxatívne vymedzenej právomoci ústavný súd rozhoduje síce podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy v osobitnom konaní aj o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými

vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, avšak ústavná a zákonná úprava v konaní pred ústavným súdom koncipuje toto konanie ako osobitné konanie a nepripúšťa možnosť, aby sa uskutočnilo ako súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom, teda ani v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Navyše, na toto konanie je podľa čl. 131 ods. 1 ústavy daná právomoc pléna ústavného súdu a možno ho začať len na návrh aktívne procesne legitimovaných subjektov uvedených v čl. 130 ods. 1 písm. a) až písm. f) ústavy a v § 18 ods. 1 písm. a) až písm. f) zákona o ústavom súde. Týmito subjektmi sú najmenej pätina poslancov národnej rady, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, generálny prokurátor Slovenskej republiky a za splnenia ústavou ustanovených podmienok aj verejný ochranca práv. Výpočet aktívne legitimovaných subjektov je, ako už bolo uvedené, taxatívny a neumožňuje žiaden rozširujúci výklad.

V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavný súd oprávnený rozhodnúť o porušení označených základných práv a slobôd, avšak nie je súčasne oprávnený posudzovať súlad právneho predpisu, na základe ktorého označený orgán postupoval, s právnym predpisom vyššej právnej sily a v závislosti od výsledku takéhoto posúdenia následne rozhodnúť o porušení základného práva alebo slobody sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. marca 2018